

RÖDA PAKETET

FABRIKSTIDNING PÅ ÅR

OLJAN

Avtalsrörelsen

vår kämpe

ett mindre lönsamt textilföretag! Så det vi arbetare avstår i den solidariska lönepolitikens namn, avstår vi inte till varandra utan till kapitalisterna. Därför är det inte så konstigt att statistiken visar att någon löneutjämning inom LO-kollektivet inte har skett.

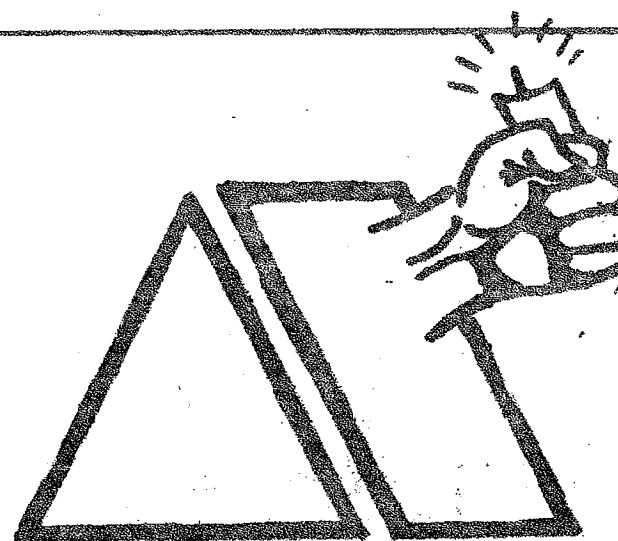
Löneskillnaderna inom ett och samma företag har LO överhuvudtaget inte talat om. Man kan undra varför? Kan det vara så att LO-pamparna är rädda för vår samlade styrka? Löneskillnaderna kan vara mycket stora, här på ÅR t.ex. mer än det dubbla. Om vi inte var så splittrade skulle vi kanske kunna kräva mer än lönehöjningar... Vi som jobbar här på ÅR kan visa solidaritet med varandra gen-

om att bekämpa det som splittrar oss t.ex. ackorden och timfaktorererna.

En aktiv solidaritet med andra arbetargrupper blir möjlig genom stödutalanden, insamlingar, sympatistrejker osv. På detta sätt kan kamraterna i de mindre bärkraftiga branscherna få styrka i kampen mot sin kapitalist.

Efter gruvarbetarstrejken 69/70 fanns det kvar en strejkkassa på ca. en halv miljon. Denna stridsfond håller på att utvecklas till en hela arbetarklassens stridsfond. Pengar har delats ut till bl.a. stuvarna i Ådalen, hamnarbetare i Finland och nu senast till Ritsem-arbetarna.

STÖD STRIDSFONDEN
Pg 65 360, KIRUNA

RÖDA PAKETET

1 ÅR

11-73

Avtalsspelet

Så har då avtalsspelet satt igång igen. Den vanliga gången med utspel från SAF, utspel från LO och så slutar allt i en kompromiss. Kräver LO 20% och SAF vill då med på 10% så kan man utan garderingar tippa att vi får 15%. Lite skrämmel och hot om konflikt brukar också höra till spelet, men i sista stund rycker den gamle higerledaren Jani Pjalmarsson in och räddar arbetsfreden. För oss blir det samma visa-några kronor ner i lönekuvertet, men efter en tid

håjs priserna på mat, hyrorna stiger, skatten tar sitt och så så står vi där igen. Så där lite lite i skymundan har bolagens vinster ökat med 100%, men som Sträng brukar säga: VAD SOM ÄR BRA FÖR FURETACET ÄR BRA FÖR OSS, Fan trott.

Men vad ska man göra istället? Vi i RÖDA PACKET menar att en kamp för våra livsvillkor aldrig kan begränsas till avtalsrörelsen. AVTALSSPELET är byråkraternas julaftnar, då de får visa sig på styva linan. Vi finns som vanligt på ståplats. Vår kamp måste vara ständig och obegränsad. Kampen för våra intressen kan inte föras i Stockholm utan här på ÅR, där vi finns.

Det är därför vi publicerar en inbjudan till en avtalskonferens i februari. Till den kommer arbetare från en massa

industrier i hela Sverige. Där kommer erfarenheter att utbytas och kontakter knyts. Ombudsmän och byråkrater är inte inbjudna dit, sina behövs vi inte. Vad som behövs är knogare som själva står på golvet, som tillsammans med sina arbetskamrater tar upp kampen mot förtrycket.

OLYCKOR PÅ 69an

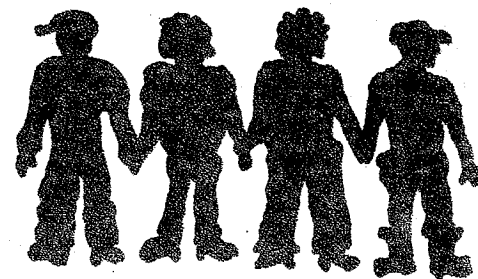
På senare tid har det på 69an hänt flera ganska allvarliga olyckor. En av våra arbetskamrater skulle känna på en vals i en maskin om den var slät, en rörelse han gjort många gånger. Men denna gången åkte hela armen med in mellan valsarna. Han blev hängande utan att kunna nå nödstoppet. En andra olycka inträffade vid ett lyft av en rulle. Arbetaren missade och kom i kläm mellan rullen och en bom. En tredje olycka inträffade när två man skulle flytta över en rulle. Den ena missade sitt grepp och släppte, den andre kunde inte hålla kvar och fingrarna kom i kläm.

På 69an jobbar man över i stor utsträckning. Stressen och tröttheten ökar riskerna för olycksfall. Just på 69an har det alltså för oss arbetare otrevliga saker. Ska vi med våra kroppar betala ÅR:s orderjakt?

Lön efter kön

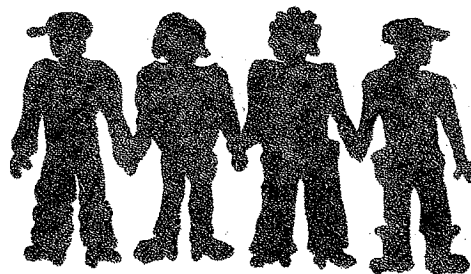
Härska genom att söndra! Det har alltid varit förtryckares valspråk. För oss visar det sig tydligast i lönesystemet. Vi delas in i olika lönegrupper, som sen delas in i grupper. Allt blir en enda stor härva av system, som man knappt orkar reda ut.

På ÅR finns tunga, monotona, stressiga jobb i massor (ta Flexello tex.). Dessa betalas sämst, trots att de kräver den största arbetsinsatsen. Man ska plocka, sortera, syna, räkna eller nå annan liten del av en arbetsprocess vid en maskin. Man är i hög grad bara en del av maskinen. Sen finns det då maskinskötaren. Han (för det är alltid en "han") kan stå och ta det ganska lugnt, och kanske somna ibland, och ändå få ut en lön som ligger betydligt över de andras.

Är detta ett bra system? Naturligtvis inte! Både maskinskötare och hjälpare är ju lika nödvändiga för att det över huvud taget ska bli nå produkt. Alltså borde vi ha samma lön. Och varför inte arbetsrotation?

Sen har vi det här med att kvinnorna alltid ligger i ettans eller tvåans timfaktor. Aldrig hö gre. Det kanske är intressant att höra vad en LO-man från Stockholm sa om kvinnors låga löner när han blev tillfrågad på ett fackmöte. Jo, han sa, att kvinnor inte behövde tjäna så mycket, för de har ju en man som ska försörja dem. Så flickor skaffa er en man som kan ta hand om er. Försök med en LO-pamp. De tjänar bra.

Bort med ackorden!

I det här numret av Röda Packet tänkte vi skriva en del om ackorden och arbetsmätningar överhuvudtaget. Sådana mätningar görs ju tex. inte på några samhällssektorer. Dels för att det är mycket svårare att mäta tex vad en sjukvårdare gör, men också för att det inte är lika viktigt att veta vad en sjukvårdare gör, eftersom han eller hon inte producerar några varor.

När vi producerar varor så skapar vi också ett mervärde för kapitalisterna. Dvs. den vinst som blir över när löner och produktionskostnaderna är betalda. Därför vill kapitalisten eller arbetsköparen naturligtvis att vi skall jobba så fort och så mycket som möjligt, för att höja vinsten. Ackorden är inte proportionella till våra löner. Om vi höjer takten så att vi tjänar en krona mer i timmen så tjänar arbetsköparen kanske tiofalt på det. Staten vill naturligtvis också att produktionen skall vara så hög som möjligt, för det är produktionen som samhället bygger på.

Vad innebär då ackorden för oss arbetare? Ja dom är så högt satta, att för de flesta av oss gäller det att vara igång hela dagen för att komma upp i 40%. Man får ta paus i skift eller stanna maskinen, men då är det nätt och jämt att man klarar ackordet.

Det betyder att vi har bråttom stressar, många har eller får magsår eller dåligt hjärta. Våra kroppar blir utslitna. När man har bråttom så händer mycket lättare olyckor, man är så stressad att man glömmer det som är farligt. Som ett exempel på ackordens betydelse kan LKAB nämnas. När LKAB-arbetarna genom strejken 1969 tillkämpade sig fast månadslön så sjönk olycksfallen med 95%. Det håller LOPamparna käften om.

Ackorden innebär ju också att när maskinerna går sönder så så förlorar vi pengar på det. Eftersom arbetstakten är så hög så har vi knappast tid att prata med varandra. Tex den här julledigheten. Om vi hade haft mera

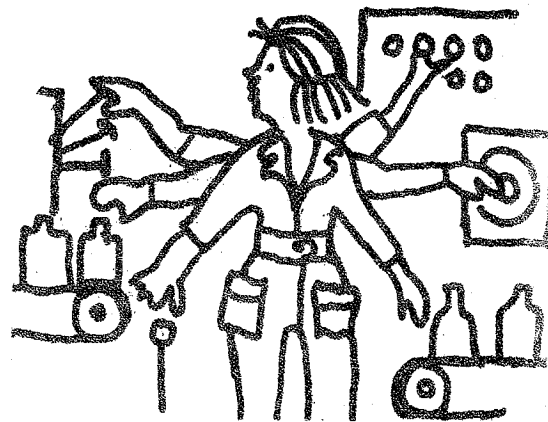
möjligheter att prata med varandra hade vi kanske kunnat besluta hur vi ville ha det och sedan göra en gemensam aktion för det. Gruppäckorden som också finns här på ÅR fungerar ju så att alla i laget är beroende av varandras arbete. Det innebär att man lätt blir sura på varandra och hetsar varandra om någon i gruppen inte hinner med, därför att då förlorar vi pengar. Istället kunde vi ju hjälpa och vara solidariska med varandra.

Nu vill till och med LO och SAF ha bort ackorden. Inför avtalsrörelsen så har Lo skrivit en del i sina facktidningar om månadslön. På ett par industrier tex. Arendalsvarvet och Uddevallavarvet så har månadslön införts, men det har blivit månadslön med meritvärdering.

När man tittar närmare på meritvärderingssystemet så visar det sig att det inte är dugg bättre än ackordet, för oss arbetare. Meritvärdering innebär att man placeras i olika löneklasser och för att göra den här bedömningen så utgår man från följande faktorer:

1. Erfarenhet (yrkeserfarenhet, anställningstid).
2. Närvaro (frånvaro, antalet sjukdagar).
3. Effektivitet (planering, arbetstakt).
4. Användbarhet (arbetsvillighet, ledarförmåga)
5. Noggrannhet (arbetskvalitet, vård av utrustning).

Meritvärdering är bara ett nytt sätt att styra och kontrollera arbetarna. Om man tex. tittar på närvarofaktorn så drabbas kvinnorna hårt. De kommer att hamna i en lägre löneklass eftersom det är de som stannar hemma när barnen blir sjuka. Eller tex. en äldre arbetare som

fått yrkesskador och behöver gå i ständig läkarkontroll etc. Här kommer ju också effektiviteten in i bilden, tex. när man blir äldre så har man inte lika hög produktionstakt som en tjugofemåring, och det innebär ju en lägre lön.

Vi kräver fast lön, alla former av prestationslön skall bort. Den orättvisa som finns mellan olika arbetare kan utplånas genom att man roterar mellan de olika arbetena. I andra hand kan de som har tyngre och mer tröttnande jobb och inte kan rotera få kortare arbetstid. Fast och lika lön för alla!

Kris för oljan

Vi huttrar i utkylda våningar, vi hotas av bilstopp och arbetslöshet. Samtidigt gör oljebolagen lysande affärer, palestinierna lever i fattiga flyktingläger.

För att börja med oljebolagen. Den arabiska oljan har varit en billig energikälla. Men sedan de oljeproducerande länderna gått samman i OPEC har de kunnat höja råvarupriserna.

För oljebolagen, vars mål är att göga vinster, inte att förse oss med olja, har detta betytt att de höjt sina priser. Oljekrisen har de utnyttjat till fullo.

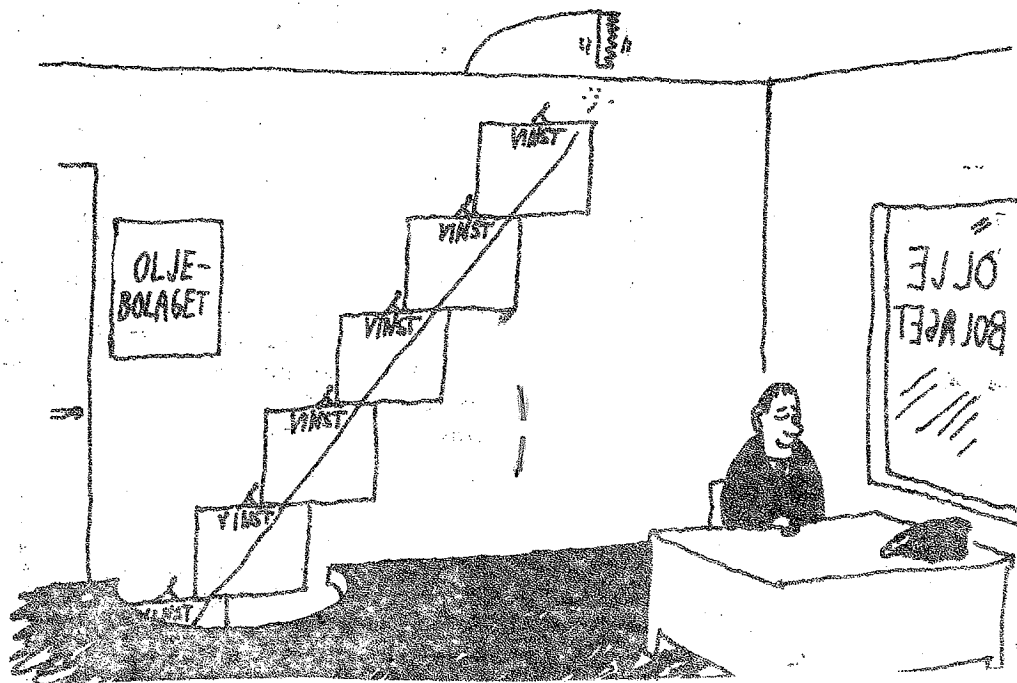
Det senaste kvartalet har vinstökningarna för ESSO varit 81%, Gulf 91%, och för oljebolagen i snitt 63%.

När fick vi en löneökning på 63% UNDER ETT KVARTAL sist??

De våldsamma vinstökningarna betyder för oljebolagen att de kan investera i andra energikällor. T.ex. har de köpt upp de flesta kolfyndigheter i USA. Oljebolagen har blivit energibolag. När oljan börja tryta så står de redo med nya produkter som de kan sälja med stor förtjänst..

Oljebolagen har också utnyttjat krisen till att kräva att förbud mot högsvavlig olja ska bort. Alla de miljökrav som drivits fram under de sista åren, sopas nu under mattan.

Efter oss undergången, tycks vara parollen. I Sverige har Naturvårdsverket redan givit dispens för eldning med högsvavlig olja. Det är bara början.

Det senaste kriget i Västasien mellan Israel och arabstaterna har endast påskyndat krisen. Israel har sedan 1948 ständigt utvidgat sitt territorium på arabländernas bekostnad. I sin politik har man haft stöd från framförallt USA. För första gången har arabstaterna kunnat enas och börjat använda sina oljeresurser som påtryckningsvapen..

Men faktum är att trots kriget så är oljeresurserna på upphällningen. Vi hade förr eller senare drabbats av brist. Man kan inte, som Sträng, så ofta säga: Både äta kakan och ha den kvar. De fakta som vi satt i en särskild ruta visar klart att vi lever långt över våra tillgångar.

Men säger någon. Får inte AR sin olja så blir vi arbetslösa. Menar då Röda Packarna att det är bättre. Nej, vi menar bara att oljekrisen på ett ännu klarare sätt visar att vi behöver en annan ekonomi. Att vi redan nu måste ta upp kampen för en planerad ekonomi.

För det är inte bara oljan som börja tryta, det gäller även järn, koppar, aluminium mm. Därför måste vi sätta stopp för slöseriet och skapa oss ett system där vi i balans med naturens resurser utnyttjar tillgångarna. Den balansen kan inte kapitalismen skapa. Våra behov kommer alltid i andra hand, VINSTEN GAR ALLTID FÖRE.

Den gamla arbetarrörelsen med socialdemokratin i spetsen har godkänt systemets ramar och försöker bättra här och där. Oljekrisen visar dess maktlöshet, både mot de inhemska bolagen och mot de multinationella jättarna.

VI BEHOVER EN NYA ARBETARRÖRELSE. Den konferens som vi skriver om på annan plats är de första stegen på skapandet av denna.

Nu när krisen står för dörren så ljuger slagordet: räddas vad som räddas kan. Industrin ska först få olja. Samma industri ska alltså få fortsätta att spotta ut allt fler produkter, som kräver en mängd energi för framställningen. Se bara på AR. Avfallsbergen av AR:s produkter bara växer, men samtidigt ska AR få mer olja för att kunna göra ännu mera avfall.

USA HAR 6% AV JORDENS BEFOLKNING MEN FÖRBRUKAR ENSAMT
34% AV DEN TOTALA ENERGIPRODUKTIONEN

USA, KANANDA, VÄSTTYSKLAND OCH ENGLAND HAR TILLSAMMANS
10% AV VÄRLDSBEFOLKNINGEN MEN FÖRBRUKAR NÄR HALV
TEN AV ALL ENERGI.

EN AMERIKAN FÖRBRUKAR GENOMSnittLIGT 37 GÅNGER MER ENERGI
ÄN EN AFRIKAN OCH 55 GÅNGER MER ÄN EN INDIER.

SVERIGE FÖRBRUKAR MER ÄN 1 1/2 GANG SA MYCKET OLJA SOM
INDIEN. SVERIGES BEFOLKNING ÄR 3 MILJONER, INDIENS 600.

UNDER ÅREN 1950-60 HADE ESSO OCH SHELL EN SAMMANLAGD
BOKFÖRD VINST PÅ 60.000.000.000 KRONOR.

OM HELA VÄRLDEN HADE SAMMA OLJEFÖRBRUKNING PER PERSON
OCH ÄR SOM USA SKULLE DE NU KÄNDA OLJERESERVERNA RÄCKA
I 7 ÅR. SAMMA SAK GÄLLER MED DE FLESTA VIKTIGA RAVAROR:
DE NU KÄNDA TILLGÅNGARNA SKULLE RÄCKA I ETT PAR ÅR.

Arbetarkonferens

Under de senaste åren har ett stort antal "vilda" strejker brutit ut och motståndet mot förtrycket på arbetsplatserna har ökat. En rad enskilda och grupper av klassmedvetna arbetare har trätt fram i kampen. På flera arbetsplatser har vi organiserat oss i revolutionära fabriksgrupper för att arbeta för den självständiga arbetarkampen mot kapitalisternas makt. Men hittills har vi fungerat isolerade från varandra. Det är mot denna bakgrund som vi vill inbjuda till en konferens om arbetarkampen och avtalsrörelsen.

Konferansen kommer bl. a. att behandla de senaste erfarenheterna från arbetarkampen, läget i avtalsrörelsen och inställningen till socialdemokratien.

I anslutning till konferansen planeras en demonstration och en fest med underhållning.

Ett stort antal arbetare har redan visat sitt intresse för konferensen. Vi räknar med deltagare från malmfälten i norr, från Bergslagens gruvor och järnverk, varven i Stockholm, Göteborg och Malmöfrån hamnar, byggen, bilfabriker och många andra ställen.

Konferansen hålls i Stockholm 1-3 februari. Initiativtagare är fyra arbetarkommittéer i Stockholm. Vi i RÖDA PACKET hade tänkt ha ett par förberedande möten. De som är intresserade kan höra av sig till oss i RP, Fack, Lund eller till Bill Forsberg, Sommarstigen 18 a 150 24 Rönninge.

Ska VI få ÅR?

I ett nummer av Metallarbetaren lägger en ledande LO-ekonom Rudolf Meidner fram ett förslag, som enligt honom syftar till att arbetarna skall bli delägare i företagen och därigenom få vara med om att bestämma över dem. Meidner har kommit på att det inte är vi arbetare som tjänar på den solidariska lönepolitiken utan de rika företagen.

Tack vare den gör dessa företag en s.k. övervinst som beror på att de anställda i "höglöneyrken" i "solidaritet" med de låglönade inte tar ut vad de rika företagen har råd att betala i högre löner. Meidners förslag går ut på att en del av dessa övervinster skall gå till en löntagarfond som skall ägas "kollektivt" av arbetarna. Vi får inte ta ut pengarna utan dem skall stå kvar i företaget.

Solidarisk lönepolitik

Det är alltså företag som går bra och har en viss minimivinst som berörs av det här förslaget. Dom skall betala mellan 4 och 15% av övervinsten till löntagarfonden beroende av hur stor övervinst de har. Ju bättre företagen går desto mer skall de betala.

Vad skulle det betyda för oss här på ÅR om det här förslaget går igenom? Ja det kan man verkligen fråga sig. Det är alltså meningen att pengarna skall ägas "kollektivt". Naturligtvis blir det LO dvs. facket som skall förvalta dem.

Här blir det Bengt Frick som också i det här fallet skall "bevaka våra intressen". Vi skall alltså stå som ägare till fonden, men inget är sagt om vilket inflytande vi får över hur pengarna skall användas. Förslaget kommer naturligtvis inte att innebära att vi här på ÅR skall kunna påverka t.ex. produktionsinriktning, nyinvesteringar och liknande. Det aktar sig företagsledningen nog för.

Ingen inbillar sig väl att företagen är så välvilliga att de delar ut sina pengar utan att få något i gengäld? För dem är det bra att pengarna stannar kvar i företaget och kan användas till nyinvesteringar. Det fina för kapitalisterna är också att vi får en känsla av medinflytande och medägande och därigenom en samhällsmedvetenhet och samhörighetskänsla med företaget.

Detta gör att vi passiviseras och håller oss lugna. Vi i Riksdagen tror att det enda sättet att genomföra reella förändringar är att vi för en självständig kamp utanför facket. Om det här förslaget genomförs kommer vi att knytas upp hårdare till facket och företaget och detta kommer att försvåra vår kamp för verkligt inflytande.

LO har tänkt lägga fram det här förslaget inför avtalsrörelsen '76. Om det här förslaget går igenom kommer företagen att ha ett effektivt vapen mot oss. När vi kräver högre löner kan detta tillbakavisas med motivering att en del av fonden. Förslaget är ingalunda ett steg i socialistisk riktning som Meidner själv påstår utan ännu ett led i klass-samarbetspolitiken. LO visar på en gång vems ärenden dotter går.

GOD JUL!

Mer än en gång har vi hört talas om den solidariska lönepolitiken och nu i avtalstider plockas den fram igen.

Målet för den solidariska lönepolitiken är att löneskillnaderna inom LO-kollektivet ska utjämnas. Arbetarna ska ha en likvärdig inkomst oavsett vilken bransch de jobbar inom, och vare sig de bor i Malmö, Kiruna, Tomelilla eller Degerfors.

Medlet har varit att arbetare i konkurrenskraftiga företag ska avstå från maximala löneförhöjningar inom sitt företag för att arbetare i mindre bärkraftiga företag ska få lönehöjningar och successivt komma ifatt.

En solidarisk lönepolitik kräver samordnade förhandlingar. Detta gav LO ett tungt vägande skäl till att centralisera fackförbunden. Centraliseringen genomfördes på ett sådant sätt att makten försköts från de lokala fackföreningarna till LO-toppen. Den maktlöshet vi känner inför facket idag är delvis en följd av den solidariska lönepolitiken. Vi tror att den här centraliseringen hade genomförts ändå, men den solidariska lönepolitiken gav LO ett fint motiv.

LO:s lönepolitik är ett av medlen att gynna storföretagen. Genom att lönerna hålls nere ökar vinsten och företagen kan växa sig

ännu större. De mindre bärkraftiga företagen klarar inte lönestrycket och konkurrensen, utan tvingas lägga ner, flytta utomlands eller köps upp av jättarna. LO och socialdemokraterna stöder utvecklingen mot monopolföretag, därför att den kan ge utrymme för vissa reella löneökningar. Det fick vi också under högkonjunkturen på 60-talet. Men nu täcker lönehöjningarna knapp de fördyrade levnadskostnaderna och den reella ökning vi tidigare fick, har vi fått betala för genom ett högre arbetstempo, monotonare arbetsuppgifter och en taskigare miljö.

Men löneutjämningen hur har det blivit med den?

LO talar om lönekakan och menar att arbetare på "rika" företag kan hjälpa sina lågavlönade kamrater på "fattiga" företag, genom att avstå en del av sina löner.

Detta förutsätter att det finns möjlighet att överföra pengar från ett företag till ett annat och det är omöjligt så länge in- te ekonomin har en och samma ägare.

Det är väl ingen som tror att om vi här på ÅR avstår från löneförhöjningar så skickar ÅR-ledningen över dessa pengar till

PORTS.